

Sag C-431/24 [Multan]ⁱ**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

20. juni 2024

Forelæggende ret:

Rechtbank Den Haag, tingstedet Roermond (Nederlandene)

Afgørelse af:

20. juni 2024

Sagsøger:

W

Sagsøgt:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Hovedsagens genstand

Hovedsagen er en retssag mellem W, der er asylansøger fra Pakistan (herefter »sagsøger«) og Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (statssekretæren for retlige anliggender og sikkerhed, Nederlandene, herefter »statssekretæren«). Sagsøgeren anlagde sag til prøvelse af statssekretærens afgørelse, hvormed hans ansøgning om international beskyttelse blev afslået som værende ugrundet og der samtidig blev truffet afgørelse om tilbagesendelse af ham.

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Med den foreliggende anmodning i henhold til artikel 267 TEUF har Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond (retten i første instans i Den Haag, tingstedet Roermond, Nederlandene, herefter »den forelæggende ret«) anmodet Domstolen om at præcisere, hvilke oplysninger der er omfattet af udtrykket »[...] oplysninger i ansøgerens sagsakter, på grundlag af hvilke der er eller vil blive truffet

ⁱ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

afgørelse«. Denne fortolkning er relevant for spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren og/eller den forelæggende ret, navnlig i forbindelse med vurderingen af risikoen for refoulement, skal gives adgang ikke blot til de omhandlede oplysninger, men også til (ikke-anonymiserede) oplysninger om, hvorledes disse oplysninger er indhentet.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 23, stk. 1, i direktiv 2013/32, sammenholdt med artikel 46, stk. 1, i direktiv 2013/32, og henset til artikel 4 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at (adgangen til) oplysninger i ansøgerens sagsakter, på grundlag af hvilke der er eller vil blive truffet afgørelse, også omfatter (adgangen til) oplysninger om, hvorledes disse oplysninger er blevet indsamlet og indhentet?
- 2) Er den ret, der prøver lovligheden af en afgørelse om tilbagesendelse, i henhold til artikel 5 i direktiv 2008/115, sammenholdt med artikel 13, stk. 1, i direktiv 2008/115, og henset til artikel 4, artikel 19, stk. 2, og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, forpligtet til at føre kontrol med, hvorledes de i artikel 23, stk. 1, i direktiv 2013/32 omhandlede oplysninger er indsamlet og indhentet?

Anførte EU-retlige forskrifter

Artikel 23 og 46 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (herefter »direktiv 2013/32«)

Artikel 5 og 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (herefter »direktiv 2008/115«)

Artikel 4, 19 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«)

Anførte nationale forskrifter

Artikel 8:29 i Algemene wet bestuursrecht (den almindelige forvaltningslov)

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 Sagsøgeren indgav den 31. august 2014 en ansøgning om international beskyttelse. Denne ansøgning blev afslået som værende ugrundet ved en

afgørelse, der har fået retskraft. Den 21. november 2018 indgav sagsøgeren en fornyet ansøgning om international beskyttelse. Ved afgørelse af 31. maj 2022 afslog statssekretæren denne ansøgning som åbenbart ugrundet. Denne afgørelse indeholdt en afgørelse om tilbagesendelse uden frist for frivillig udrejse og et indrejseforbud i to år. Genstanden for tvisten i hovedsagen er det søgsmål, som sagsøgeren har anlagt til prøvelse af denne anden, negative afgørelse.

- 2 Til støtte for sin ansøgning om international beskyttelse gjorde sagsøgeren gældende, at han er kristen og derfor har grund til at frygte forfølgelse i Pakistan. Han erklærede ligeledes, at han havde missioneret i Pakistan, og at der derfor var blevet udstedt en fatwa mod ham, og at han ligeledes missionerer i Nederlandene. Til støtte for sine oplysninger afgav han bl.a. erklæringer og fremlagde en kopi af fatwaen, der var bekræftet af en pakistansk domstol.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

- 3 Ligesom i den første sag er statssekretæren af den opfattelse, at oplysningerne kun er delvist troværdige. Statssekretæren finder det troværdigt, at sagsøgeren er en kristen mand fra Pakistan, og at der er udstedt en fatwa mod ham. Det er ikke troværdigt, at sagsøgeren har missioneret i Pakistan, eller nu missionerer i Nederlandene. Statssekretæren er af den opfattelse, at den del af oplysningerne, der anses for troværdig, ikke fører til den konklusion, at sagsøgeren har grund til at frygte forfølgelse, eller at han efter en tilbagesendelse vil risikere at blive udsat for tortur eller en umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.
- 4 Med henblik på vurdering af ansøgningen om international beskyttelse fik statssekretæren udarbejdet en såkaldt individuel officiel rapport, på grundlag af hvilken statssekretæren baserede sit endelige afslag på ansøgningen. En sådan officiel rapport udarbejdes efter anmodning fra statssekretæren af Ministerie van Buitenlandse Zaken (udenrigsministeriet, Nederlandene, herefter »udenrigsministeriet«). I denne forbindelse henvender statssekretæren sig med konkrete efterforsknings spørgsmål til udenrigsministeriet, som kan iværksætte undersøgelser i den pågældende tredjelandstatsborgers hjemland med henblik på besvarelse af disse spørgsmål.
- 5 Sagsøgeren er bl.a. af den opfattelse, at statssekretæren har tilsidesat den ret til et forsvar, der er sikret ved EU-retten, ved ikke at give ham ubegrænset adgang til de dokumenter, der ligger til grund for den individuelle officielle rapport. Han ønsker navnlig oplyst, til hvem hans oplysninger er blevet videregivet, og om der har fundet en lovlig behandling af hans personoplysninger sted.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 6 Den forelæggende ret har indledningsvis anført, at det allerede fremgår af Domstolens dom af 22. september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság m.fl. (C-159/21, EU:C:2022:708), at den fortrolighedsprocedure,

der er fastsat i artikel 8: 29 i den almindelige forvaltningslov, inden for hvis rammer den officielle rapport, der er omhandlet i denne sag, blev anonymiseret, er uforenelig med EU-retten, for så vidt som den ikke fuldt ud sikrer sagsøgerens ret til et forsvar.

- 7 Med den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse ønsker den forelæggende ret oplyst, hvilke oplysninger der henhører under »oplysninger i ansøgerens sagsakter, på grundlag af hvilke der er eller vil blive truffet afgørelse« som omhandlet i artikel 23, stk. 1, i direktiv 2013/32. Det afhænger af denne fortolkning, om sagsøgeren skal gives adgang til oplysninger vedrørende den måde, hvorpå udenrigsministeriet har foretaget undersøgelser i hjemlandet, og om disse oplysninger bør være tilgængelige for den forelæggende ret.
- 8 Retten har henvist til, at det under hele sagens forløb (tilsyneladende) ikke er blevet undersøgt, om udenrigsministeriets undersøgelser som sådan påvirker risikoen for refolement, og at dette heller ikke er underlagt domstolsprøvelse. Risikoen for refolement kunne således være steget, hvis der f.eks. blev stillet lokale kontaktpersoner konkrete spørgsmål om sagsøgeren. I dette tilfælde er den beskyttelse, der følger af artikel 46, stk. 1, i direktiv 2013/32 og chartrets artikel 4 og 47, ikke fuldt ud sikret, hvis retten til et forsvar ikke også omfatter den måde, hvorpå oplysningerne i sagsakterne er blevet indsamlet, og hvis den domstol, der har kompetence til at prøve lovligheden af afgørelsen om international beskyttelse, ikke er i stand til fuldt ud at vurdere risikoen for refolement.
- 9 Såfremt Domstolen måtte fortolke artikel 23, stk. 1, i direktiv 2013/32 således, at de underliggende ikke-anonymiserede dokumenter ikke kan anses for at være oplysninger i sagsøgerens sagsakter, på grundlag af hvilke der er truffet afgørelse om hans ansøgning om international beskyttelse, kan sagsøgeren ikke af denne bestemmelse udlede en ret til adgang til disse dokumenter.
- 10 I dette tilfælde opstår imidlertid spørgsmålet om, hvorvidt artikel 5 og artikel 13, stk. 1, i direktiv 2008/115 pålægger den forelæggende ret at gøre sig bekendt med udenrigsministeriets undersøgelsesrapport for på den måde at sikre, at sagsøgeren efter en tilbagesendelse til sit hjemland hverken må frygte forfølgelse eller risikerer at blive udsat for tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Denne ret skal nemlig ligeledes som led i hovedsagen efterprøve lovligheden af afgørelsen om tilbagesendelse, og forpligtelsen til at overholde princippet om non-refoulement i forbindelse med gennemførelsen af direktiv 2008/115 kræver en selvstændig vurdering *ex nunc* af alle relevante kendsgerninger og omstændigheder. Det EU-retlige forbud mod refolement er nemlig absolut og skal overholdes på alle stadier i proceduren, og der kræves et effektivt retsmiddel i den retslige fase.
- 11 Den forelæggende ret konstaterer, at fortrolighedsproceduren i henhold til national ret er uforenelig med direktiv 2013/32, og forelægger Domstolen de ovenfor anførte præjudicielle spørgsmål for at kunne vurdere, hvilke oplysninger sagsøgeren skal gives adgang til med henblik på udøvelsen af sin ret til et forsvar,

og hvilke oplysninger retten skal have adgang til for at kunne sikre, at non-refoulement-princippet ikke tilsidesættes. Den forelæggende ret kan ikke udlede besvarelsen af de to præjudicielle spørgsmål af Domstolens praksis og er derfor af den opfattelse, at besvarelsen af disse spørgsmål er nødvendig for afgørelsen af tvisten i hovedsagen.

ARBEJDS
DOKUMENT